

Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság
1.Pf.300/2016/4. szám

DUNAÚJVÁROSI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
postán, személyesen, faxon, kézbesítő, e-mailen	
Érk.:	2016 NOV 25.
Pálymány: mell.
Az ügyirat száma:	4P.20.247/2014/11.

A Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság [redacted]
[redacted] által képviselt **Reg-Finance Zrt.** (1116 Budapest, Barázda u. 42.)
felperesnek, - a dr. Várhelyi Tamás ügyvéd (8000 Székesfehérvár, Zichy liget 9. fszt. 6.) által
képviseelt [redacted] (mindketten: [redacted]
3. VI/2. szám alatti lakos) alperesek ellen **kölcsön megfizetése** iránt indított perében a Dunaújvárosi
Járásbíróság 4.P.20.247/2014/11. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett
fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 nap alatt 17.480,- (tizenhétezer-
négy száznyolcvan) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság azon ítélete ellen, amellyel elutasította a felperes azon keresetét,
amelyben az alpereseket egyetemlegesen 698.986,- Forint és járuléki felperesnek történő
megfizetésére kérte kötelezni, a felperes nyújtott be fellebbezést.

Fellebbezésében azt kérte, hogy a törvényszék az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és
keresetének adjon helyt, másodlagosan pedig - amennyiben a megváltoztatáshoz szükséges adatok
nem lennének megállapíthatóak -, az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül.

Ezt azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetét arra hivatkozással
utasította el, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 210. § (1) bekezdése, a Ptk. 205. és 217. §-a alapján
semmis, arra tekintettel, hogy a szerződés írásban nem jött létre. Álláspontja szerint az elsőfokú
bíróság nem tájékoztatta a feleket kellőképpen a bizonyítási teherre vonatkozóan, ezzel megsértette
a Pp. 3. § (3) bekezdésben írt kötelezettségét.

Sérelmezte, hogy nem tájékoztatta a bíróság a feleket arról, hogy mely felet terheli annak
bizonyítása, hogy a szerződés írásban létrejött, és hogy a bizonyítás sikertelenségének milyen
jogkövetkezményei lehetnek. Arról sem tájékoztatta a bíróság a feleket, hogy tartozáselismerés
esetén a bizonyítási teher megfordul, és ez esetben a bizonyítási teher miként alakul. Álláspontja
szerint a 2010. augusztus 18. napján kötött részletfizetési megállapodás az alperesek részéről tett
tartozás elismerő nyilatkozatnak tekintendő a felperesi kereset körében, és az annak alapjául
szolgáló tényállás, nevezetesen a kölcsönszerződés létrejöttének ténye és tartalma körében. Az
elsőfokú bíróság azonban a felperes által fent hivatkozott tartozáselismerő nyilatkozat, mint okirati

bizonyíték mellőzésével hozta meg ítéletét.

Álláspontja szerint az eljárás jogszabályoknak megfelelő lefolytatása esetén a kereset elutasításának a Hpt. 210. § (1) bekezdése és a Ptk. 217. §-a alapján nem lett volna helye. A csatolt iratok és a felperes tényelődása alapján megállapítható, hogy a kölcsönszerződés a felek között írásban létrejött. A Hpt. 210. § (1) bekezdésének az írásbeliségre vonatkozó előírása nem sérült, a kölcsönszerződés semmissége nem állapítható meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Ezt azzal indokolta, hogy a bíróság a feleket a 6. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltan kellőképpen tájékoztatta a bizonyítási teherről. A felperes előadásával ellentétben a bíróság értékelte a per anyagává tett tartozáselismerő nyilatkozatot is, hiszen az ítéletben rögzítésre került az, hogy mivel az alapszerződést a bíróság jogszabályba ütközőnek minősítette, így a tartozáselismerő nyilatkozatra történő felperesi hivatkozás sem vezetett volna eredményre.

Arra is hivatkozott, hogy a bíróság tájékoztatta a feleket arról, hogy az eljárást a kisértékű perek szabályai szerint folytatja le, a felperes így tudomással bírhatott arról, hogy minden rendelkezésre álló bizonyítékot, okiratot elő kell adnia, amennyiben pedig ezt nem tette meg, és a tárgyaláson sem jelent meg, azt úgy kell tekinteni, hogy további, a per érdemi eldöntését szolgáló bizonyítékkal nem rendelkezik.

A fellebbezés nem alapos.

A Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rég. Hpt.) 210. §-a szerint a pénzügyi intézmény pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződést csak írásban, vagy minősített elektronikus aláírással ellátott elektronikus okirat formájában köthet.

A szerződés 6. pontja a kölcsönösszegen túl a kamat mértékét, a havi törlesztőrészletek összegét, számát, a teljes hiteldíjmutató mértékét tartalmazza. E pont kapcsán feltüntették, hogy a szerződés eme pontjában írt adatokat a bank tölti ki.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a perrel érintett kölcsönszerződést az adós alperesek 2007. február 15. napján írták alá, 1.000.000 Ft kölcsönt igényelve a szerződés 5. pontjában.

Ez az összeg a szerződés 6. pontjában írt kölcsönösszegtől eltér, a 6. pontban a jóváhagyott hitelösszeg 1.100.000,- Ft. Nyilvánvalóan a kölcsönszerződés további lényeges kellékeinek minősülő kamat, törlesztőrészletek, THM is nem az igényelt, hanem a jóváhagyott hitelösszeghez igazodnak, azok utólag a bank által egyoldalúan lettek meghatározva.

A bank a szerződést 2007. február 22. napján írta alá. Az alperesek részéről az új tőkeösszeget, valamint az ehhez igazodó egyéb lényeges szerződési kellékeket tartalmazó

szerződési pont aláírására nem került sor.

Így az alperes adósok által igényelt kölcsönösszegetől eltérő jóváhagyott hitelösszeg, valamint a 6. pontban írt, a kölcsönrel kapcsolatos költségek, illetve a törlesztéssel kapcsolatos számadatok a bank által utólag kerültek kitöltésre, ezen adatokat az adósok által aláírt kölcsönszerződés nem tartalmazta.

Kölcsönszerződés esetében a kölcsön összege, a kölcsönrel kapcsolatos költségek (kamatláb, adminisztrációs díj, THM), valamint a kölcsön törlesztésének az ütemezése a szerződés olyan lényeges tartalmi elemei, amelyek körében a felek alakszerű, írásbeli megállapodása, konszenzusa szükséges.

Ennek hiányában viszont a felek között nem jött létre érvényesen a kölcsönszerződés. Érvényesen létrejött kölcsönszerződés hiányában pedig a szerződéssel összefüggésben tett tartozáselismerő nyilatkozathoz sem fűződhetnek a bizonyítási kötelezettség körében a felperes által hivatkozott jogkövetkezmények, mivel annak összepszerűsége érvénytelen, így nem érvényesíthető a szerződésben kikötött kamatok és költségek meghatározása mellett történt.

Ezért nem helytálló a felperes azon hivatkozása, hogy a bíróság a feleket a tartozás elismeréssel kapcsolatos bizonyítási teher körében tévesen tájékoztatta. A tartozás elismerő nyilatkozattal szemben az alperes a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, amikor ekörben a felperes által csatolt szerződés érvénytelenségére hivatkozott, a szerződés 5. és 6. pontja közötti eltérés, illetőleg a 6. pont bank általi teljes körű kitöltése körében, ezáltal a követelés jogalapját, ennek következtében az összepszerűség helyes felszámolásának még a lehetőségét is megdöntötte.

A bíróság tájékoztatta a feleket arról, hogy az eljárásra a kisértékű perekre vonatkozó speciális eljárási szabályok vonatkoznak. Távolmaradásával azonban a felperes elzárta magát attól a lehetőségtől, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítási teher körében elfoglalt álláspontját megismerve igazolja azt, hogy a kölcsönszerződés körében rendelkezésre áll a felek alakszerű megállapodása.

Érvénytelen szerződésre jogot alapítani nem lehet, a felek jogviszonya körében érvényes szerződés hiányában a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint lehet elszámolni, azonban ehhez szükséges adatok jelen eljárásban nem álltak rendelkezésre, ezért a törvényszék az elsőfokú ítéletet - a Pp. 393.§ (2) bek. alapján tárgyaláson kívül - a Pp. 394.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jelen ítélet anyagi jogereje nem zárja ki azt, hogy a felperes az érvénytelen szerződés alapján juttatott összeget a jogalap nélküli gazdagodás szabályai, mint az eredeti állapot helyreállításának módja szerint az alperesektől visszakövetelje, avagy az érvénytelenség egyéb jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indítson pert.

A másodfokú eljárásban alperesek pernyertesek lettek, így a sikertelenül fellebbező felperes által lerótt fellebbezési illeték a felperes terhén marad, a pervesztes felperes ugyanakkor köteles az alperesek részére megtéríteni az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíjából álló 17.480,- Ft másodfokú perköltséget. (Pp. 239.§ 78.§ (1) bek, 32/2003 (VIII.22) IM rendelet 3.§ (2) a.) pontja, (5) bek.)

Székesfehérvár, 2016. október 19.

dr. Ébner Vilmos sk.
a tanács elnöke

dr. Tóth Andrea sk.
előadó bíró

Spannerné dr. Csatári
Zsuzsanna sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:
[Handwritten signature]
Szabóné Czupár Marianna
tisztviselő